

Even uw aandacht...

Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.

Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.

Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van boekjes voor opvoering beslist.

Veel leesplezier!

BEGIN MET TWEE

blijspel in vijf bedrijven

door

1880

Sylva Deblanc

Toneelfonds J. Janssens – Antwerpen

2014

Nr.3209

OPVOERINGSRECHT

Het opvoeringsrecht wordt verkregen na aankoop van tenminste NEGEN tekstboekjes bij de uitgever en na betaling van de verschuldigde opvoeringsrechten aan:

S.A.B.A.M.
Aarlenstraat 75-77
1040 Brussel
www.sabam.be

Na aankoop van het verplicht aantal boekjes krijgt men van de uitgever een aanvraagformulier dat, degelijk ingevuld, minstens vier weken de opvoering(en) naar S.A.B.A.M. moet worden gestuurd.

Men is volgens de Auteurswet strafbaar als men gebruik maakt van gekregen, gehuurde, geleende of gekopieerde boekjes.

Wanneer men niet voldoet aan de hier opgesomde voorwaarden, worden de geldende opvoeringsrechten met 100% verhoogd.

Voor Nederland wende men zich tot:

Stichting Bredero Auteursrechtenbureau
Valeriaanstraat 13
1562 RP Krommenie
www.stichtingbredero.nl

BELANGRIJKE OPMERKING !

Alle rechten voorbehouden. Iedereen die toestemming verkreeg het stuk *BEGIN MET TWEE* op te voeren moet de naam van auteur *SYLVA DEBLANC* vermelden in alle publicaties die n.a.v. de voorstellingen verschijnen. De auteursnaam moet onmiddellijk onder de titel vermeld worden, in een lettertype minstens half zo groot als dat van de titel, maar minstens twee keer zo groot als dat waarin de naam van de vertaler, regisseur en spelers wordt vermeld.

Wettelijk depot D/2014/0220/004
ISBN- 978- 90-385- 12846

© 2014 Toneelfonds J. Janssens/Sylva Deblanc
www.toneelfonds.be

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvuldigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

PERSONAGES

(5 dames – 4 heren)

NADINE Knopstra :

ANTOINE Van Der Weyden :

het jonge paar

SOFIE :

JULES :

een ouder echtpaar, de buren

RITA : volslank

LIZE :

de vriendinnen van Nadine

HANDELSREIZIGER :

FELIX Knopstra :

de vader van Nadine

JOZEFINE Van Der Weyden-de la Forges Dessant :

De moeder van Antoine

STEM VAN BUURVROUW

DECOR

eet-zithoek met weinig meubels (bijeengeraapt)

Links: op de grond kussens

Midden: een doorgezakte zetel

Rechts: tafel, stoelen, kast (Niet bij elkaar passend - alles op rommelmarkt gekocht)

Achteraan: de onderdelen van een uit elkaar gehaald bed

Links: een deur naar de gang, dus doorgang voor de voordeur en trap naar boven.

Rechts: een opening, eventueel een halve deur naar de keuken en achterdeur

EERSTE BEDRIJF

(Het jonge pasgetrouwde paar komt doodmoe thuis van het feest. Ze zijn nog in trouwkledij. Hun huis is versierd met wc-papier. Alles staat overeind. Het bed is totaal uiteen genomen en staat tegen de muur in de achtergrond. Met een zacht muzikje gaat het doek langzaam open. Men laat het publiek langzaam stil worden zodat ze volledige aandacht hebben als Nadine en Antoine op komen langs keuken. (OP rechts). Men hoort eerst lawaai in de keuken, dan komen ze strompelend binnen (in het duister)).

ANTOINE : *(draagt Nadine over de drempel, dus hij heeft Nadine nog in zijn armen als ze binnenkomen)* Miljard, miljard... Wat is dat hier?

NADINE : Au, mijn hoofd. Een beetje voorzichtig.

ANTOINE : Ik kan daar niets aan doen. Ik zie geen steek voor mijn ogen. Hoe wil jij dat ik zie waar je hoofd zit. Ik weet zelfs niet waar dat van mij staat.

NADINE : Hier staat het. Ik heb het hier vast. *(neemt zijn hoofd in haar handen)*

ANTOINE : Mmm..... Mm..... Wil je me laten stikken op de eerste dag?

NADINE : *(ontgoocheld)* Het is al goed. Laat mij maar los. Je kent er niets van.

ANTOINE : Oef. *(laat haar los)* Jij met je romantische buien altijd.

NADINE : *(flemend)* Maar Tjoepke toch. In de film doen ze dat altijd als ze de eerste keer thuiskomen. *(citeert)* De man draagt zijn bruid over de drempel de eerste keer dat ze de woning betreden.

ANTOINE : Ja, in de film. Maar in de film is het licht al aan als ze thuiskomen.

(Nadine en Antoine tasten de muur af op zoek naar een schakelaar. hierbij botsen ze tegen elkaar)

ANTOINE + NADINE : Au....!

ANTOINE : Blijf staan, ik zal wel zoeken. *(loopt met de hand tastend langs de muur – stoot zijn tenen aan het opgestapeld bed)* Miljaarde vlamme bliksem, mijn tenen....!

(Nadine gaat naar Antoine toe, neemt zijn sigarettenaansteker uit zijn zak)

(kwaad) Blijf van mijn lijf. Ik heb gezegd blijven staan. We zullen nog verongelukken hier. Twee botsingen op één dag, dat is te veel.

NADINE : Wat denk je hier van? *(knipt de aansteker aan juist voor zijn neus)*

ANTOINE : Eik! Moeder! Brand! Wil je mij nu verbranden ook?

NADINE : Maar Tjoepke toch. Wil je nu voor één keer redelijk zijn? Neem deze aansteker en zoek de hoofdschakelaar. De elektriciteit zal uitgeschakeld zijn.

(Antoine gaat met de vlam richting deur links tot achter de coulissen. Plots gaat het licht aan - OP links)

ANTOINE : Voila. Dat is dat. *(blijft onbeweeglijk in de deuropening staat)*

(Nadine is eveneens stomverbaasd – bekijkt de rommel en kijkt dan naar Antoine)

ANTOINE : *(vindt als eerste de spraak terug)* Heb je van je leven!

NADINE : Wie heeft ons dat aangedaan?

ANTOINE : Gegarandeerd die twee wippeltrutten.

NADINE : Mijn joggingvriendinnen wil je zeggen. Nee manneke, zeker niet, want zij weten heel goed hoeveel werk het is om dat allemaal weer op te ruimen. Ze zullen mij dat niet aandoen. En mijn garantie is meer waard dan die van u.

ANTOINE : Dat zeg jij.

NADINE : Ja, dat zeg ik. Uw biljartballen zullen er wel voor iets tussen zitten.

ANTOINE : De vrienden van de club.

NADINE : Vrienden pfff... Als je ze tegen elkaar slaat dan klinken ze even dof als een biljartbal.

ANTOINE : *(verontwaardigd)* Wablief? Dat zijn allemaal stuk voor stuk intelligente mensen. Vergeleken bij uw troep giechelmachiënen, zou ik ze zelfs geleerden kunnen noemen.

NADINE : Geleerden. Als ze op een ladder staan zeker. Met jou heel bovenaan. Je moet maar durven, mijn vriendinnen giechelmachiënen noemen. Je bent jaloers, dat is het. Jaloers omdat we ons altijd amuseren als we samen zijn.

ANTOINE : Wat jij amuseren noemt. (*huppelt wat rond*) Rondhuppelen met veel beweging. (*doet beweging van opwippende boezem*) Er is zelfs één bij die een douche kan nemen zonder dat haar voeten nat worden.

NADINE : Antoine, zo grof was je nooit. Ik heb gelijk en je weet het. Jij kunt nooit tegen je verlies. Het is juist hetzelfde met biljarten. Iedere keer dat je verloren hebt ben je niet om aan te spreken.

ANTOINE : (*totaal andere toon*) Allee, Tjoeleke toch. Maak je niet kwaad. We zijn pas getrouwd.

NADINE : Je dwaalt af. Kijk, dat is nu jouw tactiek. Jij begint altijd over iets anders als je voelt dat je mij gelijk zou moeten geven.

ANTOINE : Tjoeleke, het is toch waar. We zijn nog maar één dag getrouwd en we maken al ruzie. En dan nog voor zo'n bagatel.

NADINE : Wat jij een bagatel noemt. Het is alsof er hier een wervelwind voorbij kwam.

ANTOINE : We zullen er toch nooit het fijne van weten.

NADINE : Je hebt gelijk. Ze zouden teveel plezier hebben moesten ze weten dat we onze huwelijksnacht verspillen met leuteren en zagen. We zouden beter kijken hoe we dit kunnen oplossen.

ANTOINE : (*vertwijfeld*) Hoe we dit kunnen oplossen...?

NADINE : (*wijst naar het bed*) Dat is ons bed.

ANTOINE : (*sarcastisch*) Ik dacht dat ik het ook herkende maar het heeft zo'n komieke vorm. Zou er iets aan kapot zijn?

NADINE : Uw kameraden hebben het uiteen genomen.

ANTOINE : Of uw vriendinnen. Hoe moet het nu terug ineen gestoken worden? Zou de handleiding er bij liggen? Kijk eens, je kan nooit weten.

NADINE : Het is geen cursus. Je moet dat kunnen zonder handleiding. Allee, is dat nu zo moeilijk? Je neemt het voorpaneel en zet het vooraan. Daarna neem je het achterpaneel en dat zet je achteraan.

ANTOINE : Als je het zo goed weet, waarom doe je het dan niet zelf?

NADINE : Omdat het jouw werk is. Dat is het werk van de man. Laat zien wat je kan.

ANTOINE : Met een bed kan ik veel. Maar dat? Ik zou daar eens diep moeten over nadenken.

NADINE : Niet te lang want ik ben moe.

ANTOINE : Wel, begin jij de rest maar op te ruimen. Dan val je niet in slaap.

NADINE : Ik! Waarom ik alleen?

ANTOINE : Omdat dat het werk is van de vrouw. Laat jij ook maar eens zien wat je kan.

(Antoine en Nadine zuchten, krabben zich in het haar, bekijken elkaar en gaantenslotte aan het werk)

NADINE : Als we nu muziek hadden, dan zou het de helft beter gaan. *(gaat naar de kast waar radio met cd-speler staat – cd 's liggen ernaast)* Vragen staat vrij, een verzoekprogramma voor jonggehuwden aan het werk. *(legt cd op met een zwoele melodie bv. 'Je t' aime moi non plus')*

ANTOINE : Dat niet. Het bed is nog niet ineen gestoken.

NADINE : *(neemt cd terug en steekt cd van Eddy Wally in)* Hier komt de prins van het levenslied.

ANTOINE : Alstublieft. Mijn maag raakt in de knoop als ik die hoor zingen. Dat is jouw zwijmelmuziek.

NADINE : Wat moet het dan zijn? Een levendig melodietje?

ANTOINE : Ja, bijvoorbeeld 'Kom van dat dak af' van Peter Koelewijn.

NADINE : Beste jonggehuwden, hier komt het lied van de eeuw. *(steekt de cd in)*
Swing er maar lustig op los.

ANTOINE : Kom hier, mijn jonge bruid. Mag ik deze swing met jou delen.

NADINE : Met veel plezier mijn galante bruidegom.

(beiden dansen enkele seconden – dan wordt er hevig op de aanpalende muur gebonst)

STEM VAN BUURVROUW : *(luid)* Gaat het een beetje!?

NADINE : *(vliegt naar de cd-speler en stopt de muziek)* God...! Is mij dat verschieten.

ANTOINE : Die buurvrouw heeft gelijk. Waar zijn onze gedachten. Het is midden in de nacht. De mensen slapen.

NADINE : Ik wou dat ik ook mocht slapen. Zonder muziek val ik om van de slaap.

ANTOINE : Eerst opruimen.

(beiden zuchten weer heel diep, krabben zich in het haar en beginnen eraan. Antoine verplaatst een en ander, krabt zich geregeld in het haar, schikt en herschikt, bekijkt af en toe zijn werk op afstand, laat het ressort op de grond vallen op zijn teen, vloekt binnensmonds. Hij ziet het tenslotte toch niet zitten. Nadine ruimt op, nogal verstrooid, zoals hier iets oprapen en daar terugleggen, teveel ineens oprapen zodat de helft uit haar handen valt enz.. zodat uiteindelijk niets is opgeruimd – na een tijdje bekijken ze elkaar vertwijfeld)

Dat bed is betoverd. Het wil niet luisteren.

NADINE : Ik geloof dat alles hier betoverd is. Hoe meer ik opruim, hoe meer er in de weg ligt. Het wil hier maar niet proper worden.

ANTOINE : Ik ga mij omkleden. Het bed zal misschien luisteren als het een pyjama ziet. *(AF links)*

NADINE : *(bekijkt de situatie, geeuwt uitgebreid)* Kabouters, zou dat echt bestaan? Ik ga slapen. Het werk zal niet weglopen. *(vleit zich gekleed en al neer op de kussens die op de grond liggen)* Jammer, heel jammer. *(slaapt in)*

ANTOINE : *(OP van links, nog in trouwkledij maar op blote voeten)* Wil jij nu iets weten? De badkamer ligt vol rijst. *(houdt op met spreken, bekijkt Nadine)* Dat de badkamer vol rijst ligt. *(bekijkt haar dichterbij)* Interesseert het je niet?

(Nadine verroert zich in haar slaap en gromt wat)

Ach zo.... Het is zoals je zegt. Je zal morgen anders piepen. Ik ga ook maar slapen. *(gaat naar het ressort)* Ai... mijn voeten. Die rijst zit tussen mijn tenen.

(Antoine legt zich behoedzaam neer, staat terug recht en neemt een vrij kussen van op de grond en legt zich terug neer. Hij ziet dan dat het licht nog brand, staat terug recht en doet het licht uit zodat alles nu half duister is zoals in het begin. Hij gaat terug liggen en geeft daardoor een duw aan de nog rechtstaande matras die nu naar beneden valt, recht op hem – hij reageert niet en slaapt in, liggend tussen het ressort en de matras. Alles is nu stil, men hoort

enkel de diepe ademhaling van Nadine en Antoine – geleidelijk komt er een stukje muziek door – het is morgen – het wordt licht)

NADINE : *(ontwaakt eerst, rekt zich uit, bekijkt haar verkreukelde trouwjurk, denkt na, kijkt rond en beseft waar ze is en wat er gebeurd is)* Trouwkleed? Oh, nu weet ik het weer. We zijn getrouwd en deze varkensstal is ons huis. *(kijkt rond)* En ik moet opruimen want de kabouterkes zijn niet geweest. *(kijkt naar het bed)* Dat zit nog niet ineen. Tjoepke, waar ben je? Tjoep! Tjoepke.

(Antoine kreunt)

(kijkt naar het bed) Mijn Tjoepke, wat doe jij onder die matras?

ANTOINE : *(komt kreunend overeind)* Ai... Au... Oei.. mijn ribben. Ik voel mij als een plakje kaas tussen een sandwich.

NADINE : Niet moeilijk. Wat denk je, wil je een likje mosterd. *(kust hem)*

ANTOINE : Wat dacht je. Ik wil de hele pot. *(kust haar hevig)*

(ze laten zich beiden op de matras vallen. Jules en Sofie komen binnen langs de achterdeur en de keuken, dus van rechts. Ze staan geamuseerd te kijken)

JULES : Door het bed gezakt? Je bent nogal tekeer gegaan vannacht.

(Antoine en Nadine schrikken en zetten zich vlug recht)

SOFIE : *(verontschuldiging)* We zijn door de achterdeur binnen gekomen zoals hier de gewoonte is. En omdat de deur niet gesloten was zijn we maar ineens doorgelopen naar de woonkamer. *(gaat met uitgestoken hand naar het verstarde koppel)* Wij zijn jullie burens. Dat is Jules en ik ben Sofie.

(Antoine en Nadine bekijken mekaar met schrikogen)

NADINE : *(aarzelend)* Van hiernaast?

JULES : Neen, mens, van hier rechtover. Hiernaast woont de sergeant.

NADINE : (*zucht opgelucht*) De sergeant? Ik dacht dat het een vrouwenstem was?

SOFIE : Let maar niet op hem. Zijn verstand is een beetje verstoord.

JULES : (*lacht*) Als er iemand storingsen heeft, dan is het die megafoon van hiernaast. Ze stond alweer in de deuropening om alles goed te kunnen volgen. Dat is een hobby van haar. Volgens haar hebben jullie vannacht flink gefeest. (*bekijkt het bed*)

ANTOINE : (*staat recht*) Alles lag al zo dooreen toen we thuiskwamen.

NADINE : Ja, en we waren veel te moe om alles nog op te ruimen. We vielen om van de slaap.

JULES : Letterlijk en figuurlijk.

SOFIE : Jullie moeten wel erg moe geweest zijn.

ANTOINE : (*geeft elk een hand*) Ik ben Antoine.

NADINE : (*staat recht*) En ik ben Nadine. (*geeft elk een hand*)

SOFIE : Welgekomen in de buurt.

JULES : (*gekkend*) Wanneer vertrek je weer?

SOFIE : (*geeft Jules een duw*) Je zou die mensen beter helpen in plaats van onnozel te doen. Nadine, ga je maar gerust verkleden. Ik zal hier al beginnen opruimen. (*begint eraan*)

NADINE : Dank je. Ga je gang. Ik zal je niet tegenhouden. (*AF links*)

SOFIE : Julius, laat je handjes wapperen.

JULES : (*wappert met de handen*) Zo zal het niet gaan.

SOFIE : Zot. (*wijst gebiedend naar het bed*)

JULES : We zullen dat eens arrangeren met de arrangeur. (*vaststellend*) Dat is het bed.

ANTOINE : Dat zou het moeten zijn.

JULES : We zullen dat eerst eens naar boven dragen. Het is gemakkelijker om het daar ineen te steken. Of wil je hier je nest maken?

ANTOINE : Nee, nee, boven is beter. Zie dat ze het nog eens uiteen komen halen.

JULES : Kijk dan maar goed hoe we dat doen. Het is een heel precieze zaak. Het moet perfect ineen gestoken worden en degelijk vastgemaakt, want een bed is een heel belangrijke zaak. Het is de basis van een goed huwelijk, begin van het begin. Het instrument van 'den huwelijkse staat'.

SOFIE : Julius!

(Antoine staat dwaas te kijken en te luisteren)

JULES : Het zal niet vanzelf in uw handen springen. Allee, pak aan.

(Antoine en Jules verslepen het bed deel per deel naar links – gaan zo een hele tijd over en weer. Sofie werkt neuriënd verder)

ANTOINE : *(zet muziek aan)* Zo zal het beter gaan.

(ze werken zo een tijdje verder)

NADINE : *(OP van links)* Tjoepke, niet te luid. Zie dat we een meezinger hebben.

JULES : Dat zou wel kunnen. Dat zal je gewoon moeten worden.

(Antoine zet de muziek zachter en gaat verder met het werk. Nadine en Sofie werken, hebben er schik in en zingen mee – op de duur beginnen ze luidkeels mee te zingen. Sofie haalt vuilnisblik uit de keuken en legt het klaar om te vegen – op den duur is het een plezierige bedoening. Dan gebonk op de muur)

STEM VAN BUURVROUW : Gaat het een beetje!?

SOFIE : Het is al zover.

NADINE : *(zet muziek stil)* Mogen wij hier nu geen muziek maken?

SOFIE : Wat wil je. Een eenzaam mens verdraagt weinig van een ander. Ze heeft teveel tijd en ergert zich aan alles. Zij heeft een bezigheid nodig.

JULES : *(OP van links)* Voila zie, de springstal is ingericht.

SOFIE : *(beschuldigend)* Julius !

JULES : Alles heeft een naam. Een kat is een kat.

SOFIE : En een bed is een bed. Hier, neem dat vuilnisblik eens vast.

JULES : Dat zal moeilijk gaan, mijn handen wapperen te veel. *(laat handen wapperen)*

SOFIE : *(neemt vuilnisblik en stopt het in zijn handen)* Hier! Geen flauwekul.

(Jules mompelt wat, maar doet toch wat hem gevraagd is)

NADINE : Waar is Antoine?

JULES : Tjoepke kleedt zijn poepke.

SOFIE : *(bestraffend)* Julius!

NADINE : *(half lachend)* Is hij zich aan het omkleden?

(Jules staat recht met het vuilnisblik in zijn hand juist op het moment dat Sofie het vuil erop wil vegen)

JULES : Je moet hem niet helpen. Hij zal het wel alleen aankunnen. Weet je wat ik mij nu afvraag?

SOFIE : Hier met dat vuilnisblik. *(veegt opnieuw)* Als jij je iets begint af te vragen dan moet het een belangrijk probleem zijn.

JULES : Nadine, ik vraag mij af waarom jij Antoine Tjoepke noemt. Ik heb dat nog nooit gehoord.

SOFIE : Zoals ik zei, een probleem van wereldbelang.

NADINE : Wel, ik zal het eens vertellen. *(ze gaat zitten op een stoel aan tafel)*

(Sofie werkt verder. Jules werkt mee maar verstrooid)

NADINE : Luister.

JULES : We luisteren gelijk zot. Ik ben niet nieuwsgierig maar ik weet graag alles.

SOFIE : Julius! *(doet teken dat hij verder moet werken)*

NADINE : Wel, op een winterdag waren Bea, een vriendin en ik, in het park met haar dochtertje. Er lag veel sneeuw en we begonnen samen een sneeuwman te maken.

JULES : *(zet zich neer)* Dat is toch komiek hé, ze spreken altijd over een sneeuwman. Waarom geen sneeuwvrouw? Ik zou dat toch liever zien. Daar zit meer vorm in. *(doet gebaren van rondingen)*

SOFIE : Julius! *(tegen Nadine)* Niet op letten, vertel verder. *(ze gaat er ook bij zitten)*

NADINE : Het was een sneeuwman. Je kent dat hé, we gebruikten keitjes voor de ogen en de knopen, een takje voor de neus. Maar om zijn hoofd te bedekken hadden we niets. We keken rond om te zien of we ergens een papieren zak of plastic tasje zagen of iets anders dat dienstig kon zijn. Plots zag ik in de struiken een

muts. Achtergelaten, verloren, dacht ik. Het was zo'n muts met een pompon. Ik zeg tegen het kind: ga en neem die muts, we kunnen ze gebruiken. Het kind neemt die muts vast en op hetzelfde moment horen we een gegrom als van een grizzlybeer en daarna iemand die roept: mijn tjoep, waar is mijn tjoep? Breng mijn tjoep terug!

JULES : Er hing een ventje aan die muts.

NADINE : Precies. Zoveel kabaal voor zo'n kleinigheid. Ik moest het natuurlijk gaan uitleggen en mij verontschuldigen.

JULES : En hij moest uw verontschuldigingen aanvaarden.

NADINE : Ja, en het ene woord bracht het andere mee.

JULES : En het andere woord bracht het ene weer mee.

NADINE : Op die manier heb ik hem leren kennen.

SOFIE : Mijne Jules is mij komen schaken.

JULES : (*lacht*) Haar vader moest van mij niet weten. Geen zotten in mijn huis, zei hij.

SOFIE : Mijn vader was een nuchtere boer. Enkel een degelijke boerenzoon mocht zijn dochter komen halen en dan nog alleen als hij een boerderij had gepacht.

JULES : Op een avond ben ik ze gewoon van achter de koe gaan weghalen en heb ik ze bij mijn grootmoeder afgeleverd. Drie weken later zijn we getrouwd. We bleven bij grootmoeder wonen tot ze overleden was.

SOFIE : We kenden elkaar al een hele tijd, van op de kermis. Jules vond dat het te lang zou duren eer mijn vader zou toegeven.

JULES : Ik zei 'meekomen' en ze kwam mee.

SOFIE : En nu zeg ik 'meekomen' en hij komt mee. Om hem te plagen zeg ik soms, je moest mij maar bij de koeien gelaten hebben. Je hebt mij nu en je raakt mij niet meer kwijt.

NADINE : Om Antoine te plagen zeg ik soms 'Tjoepke, waar ga je met dat ventje?'

JULES : En zo is dat ventje een Tjoepke geworden.

NADINE : Ja, en hij begon dan tegen mij Tjoeleke te zeggen en dat is zo gebleven. Als hij kwaad is zegt hij mijn naam voluit.

ANTOINE : (*vanachter de schermen – roept*) Nadine.

NADINE : Ja, zo zegt hij dat.

JULES : Je moet mij niet bekijken. Het is jouw Tjoepke. Zijn pomponneke zal er afgevallen zijn.

NADINE : (*schrikt*) Oei, wat heb ik nu misdaan?

ANTOINE : (*OP van links met broek en pull vol verfvleken*) Waar zijn mijn kleren? Ik heb van armoe deze vodden moeten aantrekken.

NADINE : Hoe kan ik nu weten waar jouw kleren zijn?

ANTOINE : Omdat het jouw werk is om voor mijn kleren te zorgen.

NADINE : Ik? Waarom zou ik voor jouw kleren moeten zorgen? Als jij ze niet meegenomen hebt, dan zullen ze nog bij je moeder thuis zijn.

(*ze redetwisten steeds luider*)

ANTOINE : Ik, meenemen? Ik had gezegd van ze op te halen terwijl ik naar de cursus was.

NADINE : (*sarcastisch*) Jazeker! Met haast en spoed. Je moeder neemt het mij nu al kwalijk dat ik jou van haar moederlijke zorgen weghaal. Ik ga niet in het hol van de leeuw om jouw kleren te stelen.

ANTOINE : Stelen! Gewoon weghalen.

NADINE : Jouw moeder beschouwt mij nu al als oud vuil.

ANTOINE : (*luid*) Dat zijn verzinsels.

STEM VAN BUURVROUW : (*bonkt op de muur*) Gaat het een beetje!

(*tegelijkertijd gaat de bel. Nadine en Antoine zwijgen plots. Sofie staat er beteuterd bij – zij wilde tussenkomen om afscheid te nemen maar Antoine en Nadine waren ruzie aan het maken. Jules luistert geamuseerd*)

SOFIE : (*profiteert van de plotse stilte*) Het meeste is hier nu opgeruimd. We gaan dan maar.

JULES : Ja?

(*Jules krijgt een stamp van Sofie*)

NADINE : Oh, ik ben vergeten om jullie iets aan te bieden.

SOFIE : Doe geen moeite.

JULES : Nee?

(streng blik van Sofie)

ANTOINE : Ik heb ook nog niets gekregen. Ik heb honger. Geef ons een tas koffie en een boterham.

NADINE : Eu.. *(aarzelend)* tas koffie...boterham. Hebben wij dat?

ANTOINE : Hoe kan ik dat weten? Jij bent de huisvrouw.

NADINE : Ik? Ik weet niet...

ANTOINE : Het begint tijd te worden dat je het weet. Je bent nu getrouwd.

SOFIE : Ach, dat is niet erg. Het is alsof we het gekregen hebben.

JULES : Het is alsof het gesmaakt heeft.

SOFIE : *(geeft Jules een kus)* We gaan nu maar. Als er een probleem is, je weet ons wonen.

JULES : De straat over en kom maar langs achter, dat is hier de gewoonte.

ANTOINE : Allee, tot een volgende keer dan. *(kijkt boos naar Nadine)* En bedankt voor de hulp.

NADINE : Ja, bedankt.

(Jules en Sofie AF naar rechts)

ANTOINE : *(smalend)* Jij bent een goede huisvrouw. Ze zullen lachen.

NADINE : Is dat alles wat je kan zeggen? Het is niet zo abnormaal dat we niets in huis hebben de eerste dag.

ANTOINE : *(als verwend kind)* Ik heb honger. Ik wil eten.

NADINE : *(luid)* Eet rijst, de badkamer ligt er vol van.

(Nadine werpt kwaad een kussen naar hem, mist, maar raakt de keukendeur waarin de moeder van Antoine verschijnt)

JOZEFINE : *(vangt het kussen op of raapt het op)* Is er al ruzie? Niemand hoort de bel.

NADINE : *(samen)* Nee, we waren aan het opruimen.

ANTOINE : *(samen)* Nee, we waren aan het converseren.

NADINE : *(samen)* en converseren.

ANTOINE : *(samen)* en opruimen.

JOZEFINE : *(misprijzend)* Hm, jongen toch. *(blijft in de deuropening staan en kijkt kritisch rond)* Je kleren passen wonderwel bij het interieur.

ANTOINE : Moeder, het was het enige wat ik hier vond. Dag moeder.

JOZEFINE : Dag jongen. Gelukkig heb ik je kleren bij. Ze zitten in de autokoffer.

ANTOINE : Ik zal ze wel gaan halen. *(neemt autosleutels aan – AF langs rechts)*

(Nadine en Jozefine bekijken elkaar – het is duidelijk dat ze elkaar niet mogen – de conversatie lukt niet zo best)

NADINE : *(na een ongemakkelijke stilte)* Zal ik uw mantel aannemen?

JOZEFINE : Zoals je wilt, maar ik blijf niet lang. *(doet haar chique mantel af)*

(Nadine neemt hem aan – kijkt rond – vindt geen kapstok en wil hem op de kussens leggen – ziet Jozefine verstijven – wil hem op tafel leggen – hangt hem tenslotte heel voorzichtig over een stoel)

NADINE : Ga zitten. *(wijst naar de zetel)*

JOZEFINE : *(zet zich, maar zakt te diep weg)* Ik ben beter met een stoel. *(blaast het denkbeeldige stof weg – zet zich tenslotte)*

(Nadine zet zich neer tegenover Jozefine. Ze zitten elkaar verveeld aan te kijken en weten niet wat zeggen)

ANTOINE : *(OP van rechts met een valies)* Ik zie dat jullie gezellig aan het keuvelen zijn? *(zet valies in de inkom dus bij de deur links)* Moeder, heb je geen goesting in een potje... *(wil koffie zeggen)*

(Nadine doet paniekerig teken naar Antoine achter de rug van Jozefine)

...bier?

JOZEFINE : Bier? Je weet dat ik nooit bier drink. Jij hebt toch geen bier gedronken als ontbijt?

ANTOINE : Nee, we hebben nog niet... *(gegeten wil hij zeggen)*

NADINE : ....tijd gehad.

ANTOINE : We zijn juist opgestaan.

JULES : *(OP van keuken met zak brood en potje instant koffie – spreekt luid)* Mijn

Sofietje stuurt mij... *(ziet Jozefine en vervolgt stiller)* met het een en ander.

JOZEFINE : *(staat recht – bekijkt de broodzak)* Moeten jullie eten gaan bedelen?

ANTOINE : Moeder, dit is Jules, onze buurman. Hij... *(weet niet wat zeggen)*

JULES : *(gaat met uitgestoken hand naar Jozefine)* Goeie morgen madame.

(Jozefine bekijkt achtereenvolgens de man en de hand heel afkeurend – steekt tenslotte heel traag als tegen haar zin toch een hand uit)

(trekt juist op dat ogenblik zijn hand terug en steekt de broodzak uit) Ook een boterham?

JOZEFINE : *(trekt verschrikt de hand terug)* Nee, dank u.

NADINE : Ik zal water opzetten. *(AF naar keuken rechts)*

ANTOINE : Ga zitten Jules.

(Jozefine zet zich terug neer. Jules legt broodzak en potje op tafel – zet zich op de stoel met de mantel – leunt er tegen en tenslotte zal de mantel er afvallen)

JULES : Madame, hoe was het gisteren op het feest? U goed geamuseerd?

JOZEFINE : *(onwillig)* Ja, dank u.

JULES : We waren van plan om te komen feliciteren maar ik zeg tegen mijn Sofie geen spek voor onze bek. Met al dat chique volk. Wij zouden daar toch maar teveel zijn. Is het niet waar Madame?

JOZEFINE : *(volledig akkoord)* Inderdaad.

JULES : Maar mijn Sofie zei: dat zijn ook mensen zoals wij. 'Bwa ja', zei ik 'zij gaan ook naar de numero honderd'.

JOZEFINE : Wablief?

JULES : De koer, het huiseke, het kleinste kamertje, 't vertrek, 't gemak...

(Antoine kucht gegeneerd. Nadine OP van de keuken met water)